

[Aksel Larsen.]

Nu forstaar man bedre, at Regeringen ikke har gjort det, nu faar man nemlig bekræftet, hvad man har haft en Mistanke om hele Tiden: at Regeringen saa med den allerstørste Velvilje paa Prisstigningerne, fordi den ønskede Forbruget begrænset. Statsministeren har selv sagt det: det drejer sig om at faa Forbruget begrænset, derfor maa vi have indført en prisforhøjende Afgift. Jeg tror nok, det ligger, som jeg har sagt: dette er en af Grundene til, at man hidtil ikke har gjort noget alvorligt mod Prisstigningerne. Men naar Forholdet er det, saa er det jo en lidt forløren Forargelse at komme og tale om de skadelige Følger af, at Lønningerne stiger i meget beskedent Omfang som Følge af Pristallets Stigning. Det havde været bedre, om man, hvis man var saa bange for den Lønstigning, havde forhindret Pristalletstigningen ved at gribe ind mod Prisstigning.

Af den Redegørelse, vi har faaet, dels fra Statsministeren og dels fra Finansministeren, fremgaar det, at der skal bruges Penge til Statskassen, fordi den har faaet forøgede Udgifter. Dens Udgifter beregnes for det Finansaar, der begynder 1. April, at blive 225 Mill. Kr. højere end normalt, og man har til Imødegaelse af disse forhøjede Udgifter gennemført forhøjede direkte Skatter til et Beløb af ca. 135 Mill. Kr. Jeg skal lige nævne, at saa vidt det kan beregnes, er ogsaa disse forhøjede direkte Skatter gennemført efter det Princip, at de laveste Indtægter skal have den forholdsvis største Forhøjelse, medens de største skal have den forholdsvis laveste Forhøjelse. Skattepligtige Indtægter indtil en 6 000 Kr. har faaet ca. 100 pCt.s Forhøjelse af Statskatten, medens Indtægter, der ligger oppe omkring 50 000—100 000 Kr., har faaet en 10—20 pCt.s Forhøjelse af Statsskatten. Disse direkte Skatter, der skal give Statskassen 135 Mill. Kr. i Indtægt, er udarbejdet paa en meget udemokratisk Maade, og de skal altsaa dække en Del af de forøgede Udgifter. Man kommer imidlertid til at mangle en lille Hundrede Millioner, og dem skal man skaffe herigennem.

Jeg kan ikke lade være med først at kigge paa, hvad det er for forøgede Udgifter, det drejer sig om. Det viser sig, at foruden de ordinære Udgifter til Militærvæsenet er der 110 Mill. Kr. til ekstraordinære Udgifter til Militærvæsenet. Det forekommer mig, at man kunde begynde en Forbrugsindskrænkning paa dette Omraade. Jeg tror ikke, at der fra nogen Side kunde rettes saglige Indvendinger imod det. Statskassen kunde

spare Penge, og Skatteyderne kunde blive forskaanet for en Del Skatter.

Dernæst er der Landbruget, der skal have 72 Mill. Kr. om Aaret. Der kan siges forskellige Ting om dette Tilskud, og det faar vi ogsaa nok Lejlighed til en af de første Dage, naar man skal behandle de nye 42 Millioner, der efter Sigende skal bevilges. Det, der i hvert Fald hidtil har været karakteristisk for Tilskudsordningen til Landbruget, er, at den er vedtaget, og Pengene er udbetalt under Landbrugernes eller i det mindste deres Repræsentanters forbitrede og indædte Modstand. Det ser næsten ud, som om Landbrugerne kun har modtaget disse mange Millioner saa at sige tvunget af Statens brutale Magt, godvilligt vilde man ikke have dem. Saadan gaar det ganske vist ikke, naar det drejer sig om de arbejdsløse, der er det ikke saa let at faa Penge, man faar ikke paatvunget nogen — hvis man endelig skal have nogen Brændselshjælp, kan man faa Lov til at betale det selv. Jeg nævner ikke dette for at holde nogen Agitationstale mod Landbruget, det være langt fra, og man kender mig ogsaa godt nok til at vide, at det har jeg aldrig gjort og har heller ikke i Sinde at gøre. Jeg nævner det kun for at sige, at der er altsaa Forskel paa den Maade, man behandler Folk paa.

Der er nu ikke rigtig Bund i den megen Tale, vi hører i denne Sal om, at Landbruget er saa uendelig forfordelt paa alle Omraader. Nu skal Landbruget have 6 Millioner i direkte Tilskud om Maaneden, for at det kan opretholdes, og saa kan det opretholdes. Samtidig skal man give Landbruget en ekstra Favør ved, at specielt Importen af de Produkter, det skal bruge, ikke skal belægges med nogen 10 pCt.s Importafgift. Det bliver altsaa en ekstra Favør, Landbruget faar, som de øvrige Erhverv ikke faar, maaske med Undtagelse af Skibsbygningsindustrien og enkelte andre mindre Industrier. Det bør ogsaa bemærkes, at Landbruget faar endnu en Favør derigennem, at man paastaar, man ikke vil nedsætte Forbruget af Landbrugsprodukter herhjemme; der skal ikke være nogen Omsetningsafgifter paa Fødevarer. Det er dog kun tilsyneladende. Vi har dem nemlig i Forvejen paa alle mulige Maader. Vi har en Syndflod af Ordninger, der fordyrer Landbrugsprodukterne herhjemme, saa i den Henseende er vi vel rejst, og det er alt sammen gjort til Fordel for Landbruget. Det er nødvendigt at fremdrage disse Ting af Hensyn til de Toner, der ogsaa har lydt i denne Debat, om, at alle er paa Nakken af Landbruget, det er Landbruget, der maa